

Szám.

közölt
Andor,
Fizély

is szor-
zerencse
megfej-
várható
van? —
örven-
ettek. —
De ha
s létedre
A biró-
ezés. De
gazságos.
a ügyes-
De on-
k-páron.
Rohonyi
rni sze-
in tár-
köréből.
zikkelye-
kelleme-
éskönyv.
t Grösz
luska.
műves-
az iró-
üzenem,
atyafi a
a képes
d az én
megérde-
tt, merő
ez alka-
k, hogy
racskáját
n a meg-
en Ez a
Többen.
ly aszta-
De amig
a mulhat.
len szám
e sajnál-
os dolog-
is meg-
énk vele.
erset. —

KÖRUTI ESEMÉNY. (Lásd a 271. lapon.)

II. köt. 17. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1896. október 25-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

maum-épület
en.

A TITKOS PAJTÁSOK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

LENKE azt hitte, hogy az a vásári czukrász, akinek a bódéjába beléptek, éppen olyan czukrász, amilyen az ő városukban volt s akinél már fagyalтоzott egyszermás-szer. Nagyon hamar észre vette családát, mert biz' ez csak amolyan vásáros pór-népnek való bódé volt, ahol éppenséggel nem tiszta edényben igen gyanus ízű habarékot mértek: limonádét, málna-ször-pöt, cukros vizet. Olyan langyos, állott, poshadt ital volt, amit kaptak, hogy a legnagyobb erőködéssel sem bírták lenyelni.

— Ez . . . ez nem igen jó . . . jegyzé meg Lenke.

— Nem igen jó! szólt Zsófia kisasszony boszusan. Mondd inkább, hogy ihatatlan. Ugyan jó helyre vezettél, Berti!

Berti nagyot nevetett.

— Hölgyek csak czúkrász-boltba járhat-nak. Mi majd másfelé keresünk hűsítőt. Jertek fiúk!

— Hova akartok menni? kérdé Zsófi kisasszony.

— Majd csak betérünk valahová.

— De ne maradj oda sokáig, Ákos! szólt ki Lenke aggódva. Már későre jár az idő.

— Hiszen még azt sem tudom, hová megyünk, felelé Ákos vigan. De ne félj, jövünk mindjárt.

— Igen, mindjárt, erősíté Berti. Ti csak maradjatok itt, ne menjetek sehová, mert ebben a nagy sokaságban nem igen talál-nánk aztán egymásra.

A három fiú eltávozott, a két lány ott maradt, nem éppen nagyon jó kedvűen. Meg-megpróbálták, hogy a hitvány italból szüresölgessenek, de mind hiába: nem tudtak vele megbirkózni. Végre is kifizették és kiálltak a bódé elé. Ott aztán vártak.

Vártak, sokáig vártak. Elunták az áll-dogálást, bele is fáradtak, de mozdulni nem mertek, nem is igen tudták volna hova menjenek. Lenke egyre nyugtalanabb és kedvetlenebb lett.

— Ó, de sokáig maradnak oda! . . . Már egészen besötétedett. Hol lehetnek?

— Hol? szólt Zsófi kisasszony boszusan. Tudom én jól . . .

— Hol?

— Hát valamelyik . . . no mindegy.

Zsófi kisasszony hirtelen elhallgatott; de Lenkét ez csak még inkább aggasztotta, ámbár még csak nem is gyanította, mire gondol Zsófi kisasszony és miért haragszik oly nagyon. Bizonyosan azért, hogy a fiúk így váratják magukat. Ez csakugyan nem gavalléros dolog.

És megint csak vártak sokáig. A vásáros nép már ritkult is a nagy térségen, az est leszállt, sötét lett és Lenke most már nagyon megelégette ezt az őgyelgést.

— Ó Istenem! . . . már nagyon későre jár az idő . . . mikor indulunk haza? szólt félig sirva.

— Ej ne nyafogj! türelmetlenkedett Zsófi kisasszony. Majd csak haza érünk. Magunk nem indulhatunk. No Berti, hiszen kerülj csak elém!

Berti talán megsejtette, hogy kedves testvér-nénikéje nem a legnyájasabban akarja fogadni; tehát nem is került ezen az estén Zsófi kisasszony elé. Mert nagy sokára végre valahára elő jöttek a fiúk,

de csak ketten: Gazsi és Ákos; még pedig Ákos olyan sajtóságos tántorgó léptekkel, hogy Lenke nem tudta, mire vélje a dolgot.

— Bizonyosan nagyon elfáradt, eltikkadt, gondolá. Nem csodálom. Magam is alig állok a lábamon.

Zsófi kisasszony roppant mérgesen támadt rá Gazsira.

— Hol jártatok? Mit csináltatok? Ó, látom már Ákoson . . .

— No, ha látod, akkor okosabb lesz, ha elhallgatsz, rivalt rá Gazsi nyersen, miközben Lenkére pillantott.

És Zsófi kisasszony hirtelen csodálatosan megszeliült.

— Hát Berti hol van?

— Tudom is én? felelé Gazsi türelmetlenül. Én Ákossal vesződtem . . . ott akart elaludni az asztalnál. Jó volna, ha itt valahol pihenhetne.

— Ó, az nem lehet! kiáltá Lenke élénken. Mikor érünk haza? Már nagyon késő lehet. Hány óra, Ákos?

Ákos a mellénye zsebébe nyult, aztán a kabátja, nadrágja zsebeit kutatta ki, de az óra nem került elő.

— Az óráim! . . . Hol az óráim? Elveszett! Ellopták! . . . hebegte.

Ugy ki volt kelve a képéből, hogy Lenke szinte megrémült. De nem csodálta. Ő maga is majd kővé meredt.

— Az óráid . . . a szép új óráid elveszett? kiáltá kétségbe esetten.

— No, ezt előre lehetett tudni, szólt Zsófi kisasszony nagy nyugalommal. Akinek esze van, nem hoz vásári tolongásba olyan értékes holmit. Sok zseb-metsző jár az ilyen helyen.

Ákos szótlánul, bambán bámult maga elé.

— Az óráim . . . az óráim! . . . dadogá.

— No, azt ugyan nem látod többé, hát jobb, ha nem sopánkodunk itt miatta, szólt Gazsi. És ha menni akarunk, akkor induljunk szaporán; mert mindjárt meg-ered az eső.

— Jaj! Még csak az köllene! . . . kiáltá Zsófi kisasszony. Az én új ruhám . . . a szép nap-ernyőm!

— Ugy-e mondtam, ne akarj parádézni? felelt Gazsi gunyosan. Én nem félek; az én ócska, kopott gunyámnak a zápor-eső sem árt meg. Az pedig mindjárt a nyakunkba szakad.

És Gazsi jeles próféta volt. Alig hogy a szavakat kimondta, nagy esőpekben eredt meg az eső; eleinte ritkásan, aztán egyre sűrűbben. De nem csak esett, hanem villámlott és dörgött is; hatalmas zivatar tört ki.

Lenkének akaratlanul eszébe jutottak apja szavai, hogy égi-háborútól lehet tartani. Ó, mért nem hallgatott rá? Mikor még otthon a kedves, megszokott szobában is ugy fél a vakító villámtól, a mennydörgéstől! És most itt messze idegenben szabad ég alatt botorkál, feje fölött cikáznak a villámok, kábitólag harsog fülebe a dörgés és zuhogva szakad a zápor! Nem birt magával, félelmében sirva fakadt.

— Mit pityeregsz? rivalt rá Zsófi kisasszony. Azt hiszed, az segít valamit? Tulajdonképen miattatok kerültem én is bajba; mert ha ti nem vagytok velünk, jobban tudtam volna intézni a dolgomat. Ákos az oka mindennek.

Lenke ijedten huzódott Ákoshoz, várva, hogy ez bátran sikra szálljon. De Ákos bámulatos egy-kedvüséggel fogadott min-

dent, úgy hogy Lenke már szinte tulságosnak találta ezt a mód nélküli kétségbeesést az óra elvesztése fölött. A tapasztalan leányka azt hitte, hogy nincs egyéb oka az Akos kábultságának, tántorgásának; nem jutott eszébe, hogy már ilyen állapotban jött meg Gázsival, egészen olyan formán, mint a részeg ember.

Az eső azonban mindinkább zuhogott és Gazi türelmetlenül szólt:

— No ne pörölgjünk, ne ácsorogjunk, hanem siessünk a társaskocsik állomására. Ugy sem lesz könnyű helyet kapni a kocsiban.

Megindultak és rövid idő alatt el is jutottak az állomás-helyre. Épp indult egy omnibusz. Gazi előre szaladt és integetett, kiáltozott, de a kocsik nem állt meg és a hátul álló kalauz csak a kezével intett, hogy nincs hely, tömve a kocsik.

— Talán indul még másik kocsik, várjunk az állomáson, reménykedett Zsófi kisasszony.

Ez a reménykedés azonban nagyon rövid ideig tartott. Az állomáson, megtudták, hogy több kocsik nem indul.

Néhány pillanatig szótlán rémülettel bámultak egymásra. Még Ákos is élénkebbnek látszott. Mint ha a hüvös esti levegő, a szél, eső kissé kijózanította volna kábult fejét.

— Most mit ármit tegyünk? siránkozott Lenke.

— Azt kitalálni nem boszorkányság, felelé Gazi. Az egész világon úgy van az, hogy gyalog jár, akinek nincs kocsija. Induljunk!

— Gyalog menjünk haza? rémüldözött Lenke. Én azt ki nem bírom!

— Akkor itt maradsz, szólt Zsófi kisasszony kurtán. Csak nem hiszed, hogy ölben viszlek?

Ákosnak, ha nincs olyan siralmas állapotban, talán valami okosabb is jutott volna eszébe. Atyjának több jó ismerőse lakott ebben a városkában, azok bizonyosan szívesen kiségettek volna a bajból. De Ákos még éppen csak annyira jutott, hogy tántorgás nélkül birt lépegetni; egyébként nem látszott törődni semmivel.

Nem is tanakodtak tovább. Zsófi kisasszony fölhajtotta a parádés szoknyáját s kifeszítette szép új napernyőjét, hogy legalább a kalapját megvédje, a többiek pedig nyakukba huzzák a fejüket és szótlánul megindultak a szakadó esőben. (Lásd a képet a 261. lapon.)

Ezt az utat sokáig megenlegethették. Amíg a városkán mentek végig, még csak megjárta, ott legalább olyan amilyen kövezet és világítás volt. De amint kiértek az ország-utra, ott már bokán fölül gázoltak sárban, pocsolyában; nem is látták, hova lépnek s csak egy-egy fényes villám világította meg néha az utat. Bőrig áztak, de ezzel már nem is törődhetek; csak iparkodtak szaporán, hogy mentül előbb haza jussanak.

Nagy darab volt az hazáig. Lenke akár hányszor már-már azt hitte, hogy nem bírja tovább; de mindig újra össze szedte erejét, mert siró panaszára Zsófi kisasszony nyersen felelé:

— Ha tetszik, itt maradhatsz az uton.

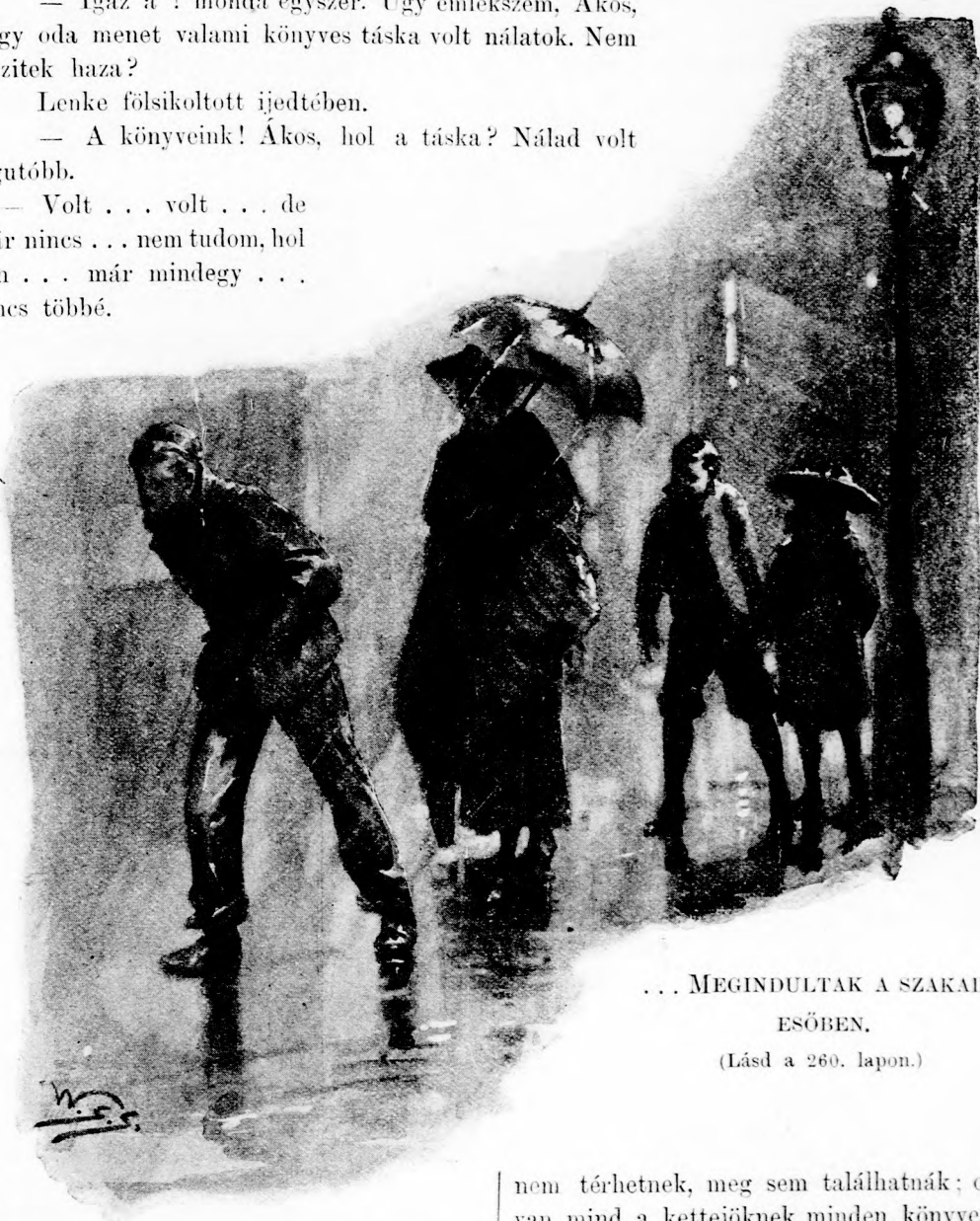
Csak Gazi nem esett ki a sodrából. Ő nem féltette a ruháját; azt sem bánta, hogy bőrig ázik. Megegett már rajta ilyen tréfa máskor is. Ő volt az egyedüli, aki néha-néha meg is szólalt.

— Igaz a?! mondá egyszer. Ugy emlékszem, Ákos, hogy oda menet valami könyves táská volt nálatok. Nem viszitek haza?

Lenke fölsikoltott ijedtében.

— A könyveink! Ákos, hol a táská? Nálad volt legutóbb.

— Volt . . . volt . . . de már nincs . . . nem tudom, hol van . . . már mindegy . . . nincs többé.

... MEGINDULTAK A SZAKADÓ
ESŐBEN.

(Lásd a 260. lapon.)

Mikor és hol hagyta el ott a vásári tolongásban, el sem tudta képzelni. És abban igaza volt, hogy már mindegy; vissza

nem térhetnek, meg sem találhatnák; oda van mind a kettejüknek minden könyve.

— Sose busulj! biztatta Gazi nevetve. Legalább nem köll addig tanulnotok, amíg új könyvet nem kaptok.

Lenke kétségbe esetten csüggesztette le a fejét, Ákos pedig a vállát vonogatta. Ha oda az óra, mért ne a könyv is?

Végre valahára beértek szülő városukba. Holtra fáradtan vánszorogtak végig a néptelen utcákon s mikor az Ákosék háza elé értek, Zsófi kisasszony így szólt:

— No, ti már itthon vagytok, ne óbégassatok tovább. Azt ugyan várhatjátok, míg velünk jösztek valahová, ti élhetetlenek!

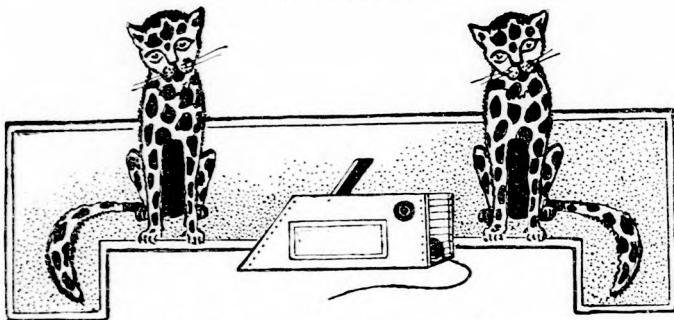
— Ó, dehogyan megyünk! Dehogyan megyünk! sohajtá Lenke.

Ennyi volt a bucsuzás. Zsófi kisasszony és Gazsi sietve mentek odább. Lenke és Ákos pedig megálltak a kapu előtt s Lenke aggódva szólt:

— A kapu alkalmasint be van már csukva, csöngetniünk kell s a cselédek meglátják, milyen állapotban kerültünk haza. El fognak árulni. Már legalább titokban osonhatnánk be! (Folytatása következik.)

A TORKOS EGÉRKE.

— Apróka állatmese. —

HARAPNI valót keresgélt az egérke. Jó helyen keresgélt, az élés-kamrában, ahol ő maga is, sok más egér-atyjafia is már gyakran megdézsmálták a különféle jó fajta elemozsiát.

Amint most körül sétált, mindjárt talált harapni valót, de csak száraz kenyeret.

— Ha egyéb nincs, ez is jó. De hát ha valami jobb is akad? Ahá! Itt nagyon kellemes illatot érzek . . . mint ha piritott szalonna volna valahol közel.

Nem is csalódott. Valóban piritott szalonna volt ott, rá is akadt mihamar; de mikor ráakadt, boszusan állt meg.

— Nem lehet hozzá nyulni. Jól ismertem ezt a veszedelmes portékát: ez nem egyéb, mint egér-fogó. Csalogatónak van oda téve a pompás piritott szalonna. Holmi

együgyü egér bele is megy a csapdába, de én jól ismerem ám a gazdasszony fufangját!

Körül-körül kerülgette az egér-fogót.

— Kár, kár, hogy nem nyulhatok hozzá! gondola torkos sovárgással. Hm! Legalább szagolni fogom . . . remek szaga van . . . abból semmi baj sem származhatik, ha kissé közelebről szolgáltatom.

Közelebbment az egér-fogó nyílásához, nagyon óvatosan, nagyon lassan. Közelről a remek illat még inkább csiklándozta az orrát.

— Még közelebb mehetek . . . itt még nincs veszedelem . . . és ha még egyet-kettőt lépek . . . hm . . . talán el is érem . . . jól kinyujtom a nyakamat, hirtelen elkapom és gyorsan vissza ugrom . . . akkor enyém a pompás csemege.

Mire idáig ért gondolataival, már mindent megis cselekedte. De amikor fogai közé kapta a szalonnát, abban a pillanatban becsapódott az egér-fogó . . . meg volt fogva.

— Jaj, mit tettem? Jaj, végem van! Ó, és magam vagyok az oka! Tudtam, ismertem hallgattam, de nem az eszemre hallgattam, hanem torkos kívánságomra, s im halál fia vagyok!

VOLTATOK
Őszi reggeli
Künn a ló
Margit-sz

Sárgul itt-ott
Már a f
De a napn
Tavaszi

Madár is v
Csak vir
Rózsa-szín
Őszi kik

Szűnyog is
Semmure-
Kora regge
A sziget-

»Szép jó r
Jókor kel
Igy köszön
Tacsó gy

Egyik Oli
Virgoncz
Másik Bélu
Ki is vol

»Hová tette
Hüvelyk
»Fodrász b
Tegnap a

»Tán cseréb
»Hol van
»Hisz' én

Értem, m

»Én meg v
Igy petye
»Mit, te hék
»Az is v

T R É F Á K.

VOLTATOK-É verőfényes
Őszi reggelen

Künn a lombos, rigófüttyös
Margit-szigeten?

Sárgul itt-ott s barna-csíkos
Már a fa-level,
De a napnak víg derüje
Tavaszcól beszél.

Madár is van, virág is van;
Csak viríts, viríts:
Rózsa-színű, csöves szürmu
Őszi kikírás!

Szűnyog is van. Hess, ti csúnya
Semmire-valók! . . .
Kora reggel csipdesik már
A sziget-lakót.

»Szép jó reggelt, kis barátim!
Jókor keltetek!«
Igy köszöntök két mosolygós
Taszkó gyermeket.

Egyik Oli (mondd: Olivér),
Virgoncz, katonás;
Másik Bélus (egy kis Hüvelyk) —
Ki is volna más?

»Hová tetted a hajadat,
Hüvelyk Matyikám?«
»Fodrász bácsi mind elszedte
Tegnap délután!«

»Tán cserébe?« — »Nem csak pénzért!«
»Hol van az a pénz?«
»Hisz' én adtam!« — »Vagy úgy!
Most már
Érttem, mit beszélsz.«

»Én meg vettem valamit ma!«
Igy petyeg Oli:
»Mit, te hékás?« — »Lélekzetet!«
»Az is valami!«

»Hát azt hallottad-e, pajtás,«
Mondom Olinak,
»Hogy jártam én Budapesten
Az utcán minap?«

»Hogy járt?« — kérdik. Mind a kettő
Kíváncsi nagyon.
»Képzéljétek: gyalog, hintón,
Villam-vonaton!«

Bélus kurta fűzfa-vessző-
Véget szopogat.
»Jó a szivar?« — »Pompás! Csak hogy
Kérés füstöt ad.«

Zsebbe nyúlok s egy maroknyi
Szép, kecsgetető
Csokoládé-cigarettát
Kotorok elő.

»Nesztek, golyhók! Rá-adásul
Kap még valamit,
Aki egy álltó-helyében
Elfogyasztja mind!«

»Mit kapunk még?« kiáltanak
Boldog-lékesen,
S kandi szemmel lesik, mit rejt
A másik zsebem.

»Ha egy álltó helyzetekben
Mind megeszitek:
Kaptok akkor . . . gyomor-görcsöt,
S kilel a hideg!«

De már erre a két lurkó
Olyant kaczagott,
Hogy a nyirkos fűbe bukva
Kapálózgatott.

Tréfák pozsgás tulipánja
Könnyen megterem
Ott a lombos, rigófüttyös
Margit-szigeten!

Oszkár bácsi.

»A RABSZOLGA-KARAVÁN«.

A LYEN című könyv jelen meg a jövő hó elején az »Athenaeum« kiadásában, amelynek ugyszólván minden lapja egy-egy izgalmas vadász-kalandot vagy arabs rabszolga-kereskedők táborozását s csatáikat tárja elénk, melyeket az üldöző fehérek ellen

kénytelenek vivni, akik Szimba, egy nemes kalandor vezérlete alatt, indultak ki, hogy egy szerecsen-törzsnek segítségével elfogják a lelketlen rabszolga-vadászokat s érdemök szerint lakoltassák.

A legváltóságosabb helyzetekből csodás bár, s mégis természetes uton szabadul ki hol a fekete gonosztevő, hol az ő ellensége, a fehér ember. S mind e mellett itt-ott humo-

... ÓRIÁSI VIZI LÓ EMELKEDETT KI. (Lásd a 266. lapon.)

ros jelenetek fűződnek a néha megrendítő események közé.

A 20 ives munkát, melyet kitűnő metszettek ékesítenek, idegen szerzők egybe vetett műveinek nyomán, szabadan dolgozta át Árkövy Rikárd, még nem is oly rég a »Kis Lap« olvasója, ma már egyik hívatott dolgozó társa.

Mutatóba nagyobb részletet közlök a diszes könyvből.

*

Nilusi-ló. — A sejk. — Vadállatok harcza.

Szimba, a vezér, már szürkületkor hagyta ott fekvő-helyét s a fegyverei után nézett. Pfötenhauer, Szimbának tudós hadi-segége, szintén ezt cselekedte.

— Nem tudtál aludni te sem, ugy-e? kérdezé Szimbát.

— Nem egy perczig sem, felelé ez.

— Mit csináljunk most?

— Tartsunk ór-szemlét. Nézzünk utána, mit csinálnak őr-eink?

— Ej, ez unalmas. Tudod mit? Vadászszunk inkább! Egy vizi-lovat hajtassunk fel hizalmas nyugalmából.

— Ez a gondolat igazán pompás! hiáltá Szimba. Gyerünk!

— Igen ám, de hogyan akarod a vizi-lovakat elejteni? Csak tán nem közönséges történnel?

— Hát mi egyébbel?

— Robbanó történnel, barátom. Mindjárt ilyenekkel is töltöm meg puskámat.

— Ejnye, robbanó történeimet a hajón hagytam el, boszankodék Szimba. Most azonban már mindegy, jó lesz így is.

— Induljunk! ... VAS MAROKKAL SZORITOTTA ÖSSZE TORKÁT.

(Lásd a 267. lapon.)

A két jó barát sietve hagyta el a táborn. Hallgatagon lépkedtek a platánfák alatt, gyakran későkkel vágva utat az előre haladást akadályozó kuszó növények fonadékán keresztül.

Az állat-világ ébredezni kezdett.

Moszkítók*) zúgtak körös-körül; itt-ott egy csikorgó bőrű kígyó csavarodott le valamely fa-ágról s kuszott nesztelen tova; fürge gyíkok surrantak el a fű között, a madarak csicseregve hagyták el fészkeiket. Különb-ben mindenféle mélységes csönd és béke.

Szimba és Pfothenhauer lelkére a folytonos harczok és izgalmak után kellemesen hatott ez a természet-kép, s elmélázva folytatták utjokat.

Hirtelen lövés dördült el a közelből, és valaki ijedten így kiáltott fel:

— Mussza adi... to jeszt hrozné... segítség, segítség!

Ez fölrazta Szimbát gondolataiból.

— A Stepko kiabál így, mondá. Csak az ő mardálya képes ekkorát pukkanni. (Stepko egy vig tót legény, aki önként esatlakozott a rabszolga-vadászok ellen indított hadi vállalkozáshoz.)

— Az ám! Most meg arabul, tótul meg magyarul kiabál segítségért, mondá

Pfothenhauer. És hangosan oda kiáltott: Jövünk Stepko! Bátorságot!

Néhány percz múlva a majeh (tó) partjára értek.

*) Délövi szunyog, a mienknél nagyobb és mérgeesebb.

A kép, mely szemeik elé tárult, méltán adhatott okot aggodalomra. A bátor tótoeska vagy tiz lépésnyire állott a víz szélétől s harmincz lépésnyire tőle tágra tátott szájjal egy óriási vizi-ló emelkedett ki az iszapból. (Lásd a képet a 264. lapon.) A merész Stepko nem hátrált meg a szörnyeteg előtt, hanem rádurantott. Golyója az állatot nyilván állkapcsen találta, mert még most is fölrántott öblös szájjal bámult támadójára s meglepetésében mozdulni sem tudott.

— Rápörkölök! mondá Szimba, vállához emelve az ismétlő fegyvert.

— Megállj! kiáltá Pfortenhauer. Golyódat meg sem érezné. Majd lövök én!

Avval letérdelt, fölemelte fegyverét és lőtt. A puska-ropogást nyomban óriás roppanás követte az állat fejében. Csont- és hus-foszlányok repültek szerte szét. Az otromba állat vére magasra fellövelt, két-tőthármat támolgott, azután lerogyott.

— Viktoria! kiáltá Pfortenhauer, az elejtett állat felé futva.

A robbanó töltény hatása rettenetes volt. Pfortenhauer a vizi-ló erősen vértezett testének egyedül védtelen helyére, a füle mögé célzott s a golyó oda is talált, tányér nagyságú sebet szakítva az állat fején és kilóditva abból az agyvelőt.

— Hatalmas lövés volt! dicséré meg Szimba a szerencsés vadászt.

— Nem is az első vizi-ló ez, melyet sikerült elejtenem. A niam-niamoknál való hosszabb tartózkodásom alatt tiz-tizenöt ilyen szörnyeteket ejtettem el. Hanem te Stepkó!... mit állsz ott, mint a bálvány? kiáltott rá a vadász.

— Vige van neki? Meghalta? Nen feltámadja megint? kérdezte az óvatos zatyafi, egyenes válasz helyett.

— Vége van annak, Stepko.

— Hala jó zistenkinek; Pfortenhauer úr, ön megmentete ziletemet! kiáltott fel Stepko könyekre fakadva s csókkal halmozta el Pfortenhauernek a vadonban való huzamos tartózkodástól érdeessé vált kezét. Ha egy perczig kisi, a szörnyeteg elnyeli zengemet!

— No, no! mosolygott Pfortenhauer, kezeit vissza rántva. Nem vagyok én pap, hogy kezet csókolj nekem. Ami pedig a veszedelmet illeti, az nem volt nagy. Nézd meg inkább az elejtett vadat.

— Valóban, óriás példány! jegyzé meg Szimba.

Megnézték a vizi-lovat: hossza meghaladta a négy métert, magassága több volt nyolcz lábnál.

— Kitünő peccenyék lesz, mondá Pfortenhauer s egyet csettintett a nyelvvel. Ettél-e már hippopotamus-peccenyét? kérdezé Szimbához fordulva. Nem? No majd annál inkább fogod élvezni. Tudod-e, mi az egyetlen, ami izletesség dolgában még a viziló-peccenyével is vetekszik?

— Szintén ismeretlen előttem, mondá Szimba, mosolyogva barátjának ingyencsége fölött.

— Hallatlan! Ennyit sem tudsz? Pedig ember-emlékezet óta kőszálsz ebben a vadonban. Ettél-e már elefánt-hust?

— Azt már ettem a Tanganyika mellett, azonban meglehetősen száraz és kemény volt az elefánt-steak.

— Persze, mert nem tudtátok kiválasztani az izletes darabját. Ha az orrmányát süttöttétek volna meg, tudom, máig is örömmel emlékeznél arra az élvezetre. Őszintén megvallom, nem is bánám, ha valami elefánt-csorda tévedne ide.

— Hohó, nem kell az ördögöt a falra festeni!

— Az igaz, hogy most éppen nem volna kellemes, ha az ilyen csorda törne be nyájaink közé. Azonban: jó lesz már indulnunk is. Te Stepko itt maradsz. Vigyázz, hogy el ne lopják a vizi-lovat!... Mikor is lesznek itt a hajók?

— Másfél zora mulva kerülbélil. In elire sietem, mert hogy szeretek magukkal lenyi.

— Ez igen szép tőled. Most azonban itt maradsz és vigyázzol.

Ezzel ott hagyták Stepkót, aki fölszedve a mordályát, letelepedett a szörnyeteg mellé.

A két barát jó darabig hallgatagon lépdelt egymás mellett a tábor felé. Már

közel is érték, midőn Szimba figyelmét egy nyom vonta magára. Megállt és lehajolt. Pfothenauer követte példáját.

— Különös, mondá Szimba. Mezitláb járkált itt valaki, még pedig röviddel ez előtt.

— Nyilván valamelyik emberünk mászkált erre, bennünket keresve, mondá Pfothenauer, aki nem nagy súlyt vetett az egész dologra.

— Igen ám, viszonzá Szimba; de a nyom nem a táborból vezet ide, hanem onnan jobbról kanyarodik és egyenest a tábornak tart.

— Ejnye! Ezt kifelejtettem a számításból.

— Kövessük csak e nyomokat! szólítá fel társát Szimba.

Vizsga szemekkel, óvatosan lépdelték tovább. A nyom még egyet kanyarodott s csodálkozásukra a saját nyomukkal találkozott össze, melyet jöttük alkalmával hagytak hátra.

— Ez az ember nagyon korlátolt eszü lehet, mondá Szimba; láthatta, hogy két ember távozott a táborból s gondolhatta, hogy ha majd ezek vissza térnek, észre köll venniök az ő nyomait.

— Hát ha mégis hozzánk tartozik? véle Pfothenauer.

— Ismétlem, hogy ez lehetetlen. S ha minket keresett, a mi nyomdokainkat kellett volna követnie. Iránya azonban ellenkező. Vigyázzunk! A mi helyzetünkben minden csekélység fontos. Semmit sem szabad figyelmen kívül hagynunk. Ha az az ember csakugyan idegen, amit határozottsággal merek állítani, értelmetlenné tesszük.

— Megöljük?

— Nem, csak elfogjuk. Az elfogásnak azonban csöndesen kell történie, mert...

Szimba hirtelen félbe szakította beszédét s Pfothenauert megragadva, szóval egy vastag fa mögé vonta. Az erdőben legtöbb volt a majomkenyér-fa, s éppen ott azon a helyen, szabályos vonalban sorakozott.

— Mi az? kérdezé Pfothenauer csodálkozva.

— Megvan! sugá Szimba. Számlálj innen hat fát. A hatodik mellett támaszkodik egy barnás, félig meztelen ember. Csak hiúz-bőr van a dereka köré csavarva. Színe teljesen hasonló a kenyérfa színéhez, azért is nehezen vehető észre.

Pfothenauer a kijelölt irányba tekintett s csakugyan egy barna alakot vett észre, mely háttal volt fordulva hozzájuk s a táborot igyekezett kifürkészni.

— Látom, sugá Szimbának. De hogyan vehetted észre?

— Éppen két kenyér-fa között surrant el, midőn oda tekintettem.

— Mitevők legyünk?

— Elfogjuk, mert kétségen kívül nincs egyedül s ki akar bennünket kémlelni.

— De hogyan kerithetjük hatalmunkba?

— A dolog egyszerű. Te folytatod utadat a tábor felé, s mint ha egészen gondolataidba volnál merülve, oda sem hederitesz feléje. Azután úgy kanyarodol, hogy közém és közéd kerüljön. Ez alatt én már csöndesen megközelitem hátulról. Mialatt te szintén mind közelebb jutsz hozzá, addig én egészen elérem, torkon ragadom és legyűröm. Te a segítségemre sietsz, megkötözzük s a táborba cipeljük. Vigyázzunk, hogy meg ne ugorják s hogy még csak meg se mukkanjon, mert társai lehetnek a közelben s azokat letorkolni nem telnék sem az időnkül, sem az erőnkül. Most már jó lesz sietni, mert még megváltoztathatja helyét. Előre! suttogá Szimba.

Pfothenauer elő lépett a fa mögül s megindult a tábor felé. Vagy három lépéssel haladhatta túl az ellenséget, midőn jobbra kanyarodott s így az ismeretlen előtt elvágta a menekülés utját. Nem volt semmi nesz. Éppen vissza akart fordulni, midőn halk füttyött hallott. Sarkon fordult s meglátta Szimbát, ki a négyt ráncigálta elő a fa mellől. Segítségére ugrott, s míg Szimba vas marokkal szoritotta össze áldozata torkát, (Lásd a képet a 265. lapon.) ez megkötözte az eszméletlen fogoly lábait.

— Így ni! mondá elkészülve, Fordítsad meg, hadd kötöm gúzsba a kezét.

Szimba hanyatt fektette az embert. Vissza hőkölt, midőn a néger ábrázatába tekintett. A szerencsétlennek ugyanis a fél arca az orrával együtt hiányzott. Iszony volt nézni.

— No, mondá Pfotenhauer, miután a fogoly kezeit is össze kötözte, ilyen undok

ábrázat is ritkán akad. Különbömit gondolsz, néger-é?

— Azt hiszem, arab-néger keverék. Keskeny ajka, magas homloka arab, sötétebb színe néger származásra vall rá.

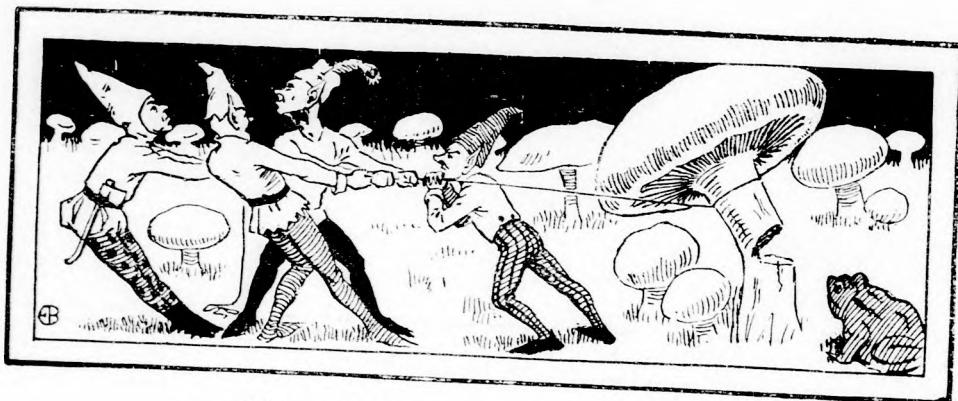
— A táborba vigyünk?

— Oda, oda, még pedig azonnal!

Megragadták a szerencsét és vitték magukkal. Megjelenésük a táborban a leg-

BUZGÓ MANÓCSKÁK.

I.

*Nehéz, nehéz! De csak házzadd! Rajta!
Királynénknak ma van neve-napja.
A sült gomba kedves csemegéje —
Örül majd, ha elvisszük éléje.*

nagyobb csodálkozást keltette. Mindenki borzadva tekintett a fogolyra, ki ez alatt már ismét vissza nyerte eszméletét. Szeme szikrát szórt, de egy szóval sem illette ellenségeit.

Szimba a tűz mellé fektette s megparancsolta a közelben ácsorgó egyik azák katonának, hogy oldozza fel a fogoly kötelékeit; biztosság kedviért azonban kezébe kapta a revolverét.

A fogoly hidegen mérte végig mind-egyiket, de nem szólalt meg. Végre Szimba szakította meg a csendet:

— Mi a neved?

— Mi közöd hozzá? mondá kurtán a fogoly.

— Minden esetre több, mint neked a mi táborunkat kifürkészni, melynek szerencsére csak kis részét láthattad meg.

A dolog csakugyan így is állt: a tábor

nagyobb része az erdőnek tulsó oldalán volt elhelyezve s a kém csakis a kisebbik, tehát balra eső részét láthatta meg. A nyájak és azák katonák zöme rejtve volt előtte; csupán ötven-hatvan arab kódorgott a kis tisztáson fel-alá.

— Haha! nevetett a fogoly; jól tudom én, hogy ezen a néhány embere-
den kívül több legénységed nincs.

— Csalóddol. Azonban térjünk dologra. Mi a neved?

— Ha minden áron akarod tudni, megmondom. A buzogány-for-
gatásban mester vagyok s e kiváló tulajdonságomat hirdeti a név is, melyet büszkén viselhetek: Abued-Dab-buhsz, a buzogány atyja.

— Neved szép csengésű; vajjon a viselője méltó-e rá, még kérdés. Miért akarod a mi táborunkat kikémlelni?

— Szarvasmarhát és egyéb szükséges dolgokat akartam beszerezni.

— Ah, te azoknak a dor-négeknek vagy egyike, akikről a czausz tegnap beszélt?

— Ugy van. Amint látom, ismered a czauszt. Persze, az emberei közül való vagy.

— Nem én! Ellenkezőleg: boszut akakok állani rajta és minden rabszolga-kereskedőn.

— Lehetetlen!

— Már pedig úgy van. Tegnap este a czauszt és embereit is hatalmamba kerítettem.

— S így minden, ami az övék volt, a te birtokodba ment át?

— Nincs máskép. Ha azonban az alkut,

melyet a czausz akart, velem is hajlandó vagy megkötni: biztos lehetsz, nem foglak semmiben sem megcsalni.

A fogoly gúnyosan felkaczagott. Magmaradt fél arczát a düh és csalódás torzította el.

— Légy átkozott! mondá. Meg-előztél. Allah pusztítson el! De esküszöm, zsákmányodat nem fogod soká megtartani. Bocsáss azonnal szabadon és szolgáltass ki nekem minden zsákmányt, mert ellenkező esetben, mire a nap delelőre hág, a pokolba fogtok vándorolni!

— És ki fog oda szállítani, ha szabad kérdez-
nem?

— Harcosaim, kik azonnal rátok fog-
nak támadni, mihelyt hosszas elmaradásom gyanút kelt bennük.

— Embereidnek mekkora a száma?

— Kilenczszáz akkorával rendelkezem, mint te. Azzal a te néhány embereddel tehát nem állhatsz ellen.

BUZGÓ MANÓCSKÁK.

II.

*Huzzad, pajtás! Huzzadd! Én meg vágom,
Végre is majd győzünk a virágon.
Szereti a virágot királynénk,
Nincs ennél szebb névnap ajándék.*

— Ismered a seregem számát?

— Nem is köll azt ismernem. Tudom, hogy harcosaim úgy fel fognak emészteni titeket, mint hangyák az esett állatot.

E perczen a víz felől harsány parancs szó hallatszott. Szimba azonnal tudta, hogy hajói megérkeztek. A foglyot kissé megrettenteni kétségen kívül hasznos lehetett; ez okból így szólt át:

— Beszélsz, mint egy emir (fejedelem), aki ezer meg ezer harcos fölött rendelkezik. En eddig hallgattam. Kövess már most, nézd meg seregemet, és akkor beszélj.

Azzal megragadta Abu-ed-Dabbusz karját s követve Pfothenhauertől, az erdőn keresztül a tó partjára vezette, hol a hajók éppen most vetettek horgonyt. Amint Abu-ed-Dab-busz a sok bárkát megpillantotta, felkiáltott:

— Allah akbár! Ennyi hajó! Uram, a Szudánt akarod meghódítani?

— Nem én, csak a te harcosaidat akarom leteperni, mihelyt jönnek.

— Rettenetes, rettenetes! Ennyi hajó, ennyi ember!

— Jer csak tovább, mondá Szimba, s foglyát a főtáborhoz vezette.

Abu-ed-Dab-busz meglepetését leirni lehetetlen.

— A Szudánt akarod meghódítani, tisztán látom, uram! Ennyi ember! kiáltott fel, midőn a tágas sikon nyüzsgő sokaságot megpillantá.

— Olyan nagyra-törő terveim nincsenek. Csak egy Abu-el-Mot nevű rabszolga-kereskedőt akarok elfogni és megbüntetni.

— Abu-el-Motot? Csak őt akarod kézrekeríteni, mást senkit?

— Mihelyt hatalmamban lesz az a hitvány rabló, elvonulunk.

— És erre le is tennéd a hitet?

— Le én! Miért ne?

— Allah, Allah, légy áldva! Uram, kívánom neked, hogy nyerd el a legtündökösebb helyet a hetedik mennyországban. A szeribák (tanyák) valóságos poklok, a rabszolga-kereskedők vérengző zsarnokai a népnek, s különösen Abu-el-Mot közöttük

a legrettenetesebb. Senki sem képes legyőzni őt, mert akkora hadi erőt mint ő, nem tudunk egybe-teremteni. Ennyi emberrel azonban sikerülhet. Elfogadod segítségemet, ó effendim (uram)?

Abu-ed-Dab-busz egész lelkesedéssel beszélt. Meglátszott, hogy szive melyéből fakadnak szavai. Szimba észre vette ezt, s örült, hogy ily tetterős szövetségesre tehet szert.

— Hát csakugyan olyan elkeseredett elensége vagy te Abu-el-Motnak?

— Ott gyötrődjék a kutya a dzsehenna izzó fenekén!

— Lám, lám, mégis kereskedni akartál embereivel? Már meg is kötötted az alkut?

— Az alkut? Igen, alkut akartam velük kötni, de milyet! . . . Ne gondolj oly kurtaeszünek, hogy holmi arabbal behálóztatnám magam! Egy darabka elefánt-csontot sem hoztam magammal, hanem helyette kétszáz harcosot, kikkel a csauszt és embereit a pokolba akartam küldeni. Ingyen szerettem volna a nyájához, az értékes árukhoz hozzá jutni, melyeket a csausz állítása szerint a szeribából ide szállítottak.

— S ötven ember elfogásához kétszáz emberre volt szükséged?

— Magára a harczra elég lett volna 30—40 is, mert uram, mi bátor emberek vagyunk. A sok málhát és szarvas-marhát azonban el köll szállítanunk, ehhez sok emberre volt szükségem. Most tudd meg, hogy törzsemnek, sejkje (főnöke) vagyok.

— Ezt gyanítottam. Mikor érhetnek ide embereid?

— Legkésőbb delutáni két órára. Hát uram, még sem bocsátasz szabadon?

— Ha meg volnék felőle győződve, hogy igazat beszéltél: örömet.

— Engedd meg, ó uram, hogy ide hívjam néhány emberemet, kiket kém-utam előtt hátra hagytam.

— Hívd ide őket! Elkísérlek.

— Jerünk!

Szimba, Pfothenhauer és a sejk megindultak s mindenütt nagy feltűnést keltettek.

Néhány marczona alakot lehetett észrevenni a fák között. Ezek ugyancsak néztek, midőn főnöküket két európai férfiú kíséretében látták vissza térni.

Miután Abu-ed-Dab-buhsz röviden felvilágosította őket a történelekről, azt az utasítást adta ki nekik, hogy fölkeresve hátra hagyott társaikat, haladéktalanul siessenek a táborba. Harczosai rögtön tevéikre szálltak és tova száguldoztak a rugalmas pázsiton.

— Meg vagy már most győződve szavam igazságáról, ó effendi? kérdé a főnök.

— Teljesen, felelé Szimba. Vissza térhetünk.

(Folytatása következik.)

KÖRUTI ESEMÉNY.

(Képpel a ezimlapon.)

VÉGES-végig a Köruton:
Ember, kocsi tömege;
Tolong, zsiibong, szalad, surran
A nép ifja, örege.

Kocsis túlköl, kiabálgat,
Gyors villamos csilingel;
Az utcát a locsolgató
Víz-sugárral önti el.

Kerék-páros zirren-zurran
S egyszerre a föld dobog...
A lovát ficzánkoltatva
Huszár-ezred robog ott.

Sürgés-forgás minden-felé,
Csengés-bongás, zavargás...
Dulakodó sokadalom,
Szédületes kavargás.

Ott a sarkon fordul be most
Szép uri kettős fogat;
Alig bírja megfékezni
A kocsis a lovakat.

És ebben a pillanatban
Egy kis lányka átszalad...
Még egy kerék-fordulat... s ott
Fekszik a lovak alatt.

Rém-kiáltások nyilalnak
A nézőség keblibül...
Az emberek szíve dobban...
Mindenkinek vére hül...

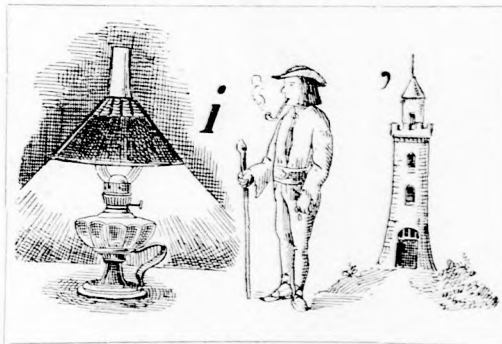
Hó!... Segítség!... S éppen ekkor,
Hogy a veszély iszonyú:
Nagyot szökken s ott is terem
Egy hatalmas férfiú.

Még egy percz... s a kis leánykát
Szét morzsolja a fogat:
»Hamar gyermek, az ölembe!...
Jól szorítsd a nyakamat!«

Egy ugrás... s a veszedelmen
Kivül volt a kis leány!
Zajos, dörgő „Éljen!” kél a
Bátor férfiú nyomán.

S hogy megtudnák, megkérdenék:
Ki ő és mi a neve?...
Csak a gyermek állt mosolygva,
Mentőjének hült helye.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek, kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Regék és mesék”.

Irta Vilma néni. Két színes kép-táblával és szöveg-képekkel, vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 15-ik számában közölt rejtett név megfejtése:

eb = *kutya*; mindig = *örökké*; karesu = *nyulánk*; vig = *vidám*; izmos = *erős*; róna = *sík*; csekély = *kevés*; nyoszolya = *ágy*; tűz = *láng*; part = *part*; ravasz = *átnok*; nemzet = *nép*.

= *Könyves Kálmán*.

Helyesen fejtették meg: Ambrus Giza, Szántó Bella, Gajári Erzsé és István, Patterson Margit és Orsolya, Polgáry Karola, Nékám István, Zinner Erzsike, Groisz Olga, Lányi Rózika, ifj. Jákó János, Szilasi Bözse, Török Adolf, Jeszenszky Andriška, Sier Friczi, Schomann Józsika, Mérey Ágosta, Alexy Elza, Joó Istvánka, Fekete György, Pirnitzer testvérek, Pető Iluska, Gutmann Stefánia és Henrik, Barkóczy István és György, Gervay Erzsike, Mariska és Mike, Lipták Irénke, Bolyó Pálma és Károly, Krámer Sándor, Herczeg Ilona és Albert, Schwartz József és Béla, Büttner Irmuska, Krausz Szidike, Pallay Sándor, Sternberg Anna, Kövesi Rudi, Szigeti Irén, Rapaics Romeo, Rakovszky Zsófiika, Irinyi Szaboles és Csaba, Gaál Ilonka és Ödön, Clark Nellike, Grubits Mariska, Szilassy Mariska és Klári, Zakár Jenő, Piller Géza, Graefl Márta és Paula, Müller Henrika, Szöllősy Marietta és Adrienne, Hauer Iluska, Botka Andor és Lajos, Payr Hugó, Kreibik Sándor, Benkó Jenő, Szent-Ivány Carla, Kiszlingstein testvérek, Fáy Erzsé, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Dessewffy Sárrika és Ilona, ifj. Körösi Károly, Fazekas Ida és Piroška, Krivány László és Dénes, Graner Márta és Stefánia, Fischl Izabella, Somogyi Imre, Novák Pisti és Gyuri, Heszke Irmus, Taubner Margit, Barakonyi Erzsike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Sier Friczi, Baján*, kinek a jutalom-könyvet (*»Ifjusági emléklapok«*, elbeszélések és költemények, gyűjtötte *Füssy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LI. köt. 14-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szigeti Irén, Heszke Irmus, Nyáry Ida, Przybilla Jenő, Diemár Kálmán, Graefl Márta és Paula, Szöllősy Marietta és Adrienne, Dessewffy Sárrika és Ilona

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA

Harnócz Etele. Épp a múlt számban üzentem úgy a kerékpár, mint a levél-bélyeg dolgában. Egyébre nem vállalkozhatom. — **Karaján Gergely.**

Szt.-Isvánnak népeket nemzetté összefoglaló koronája alatt kedves testvérül fogadnak téged a »Kis Lap« olvasói is. Köszöntlek mint legújabb hivatelt. — **ifj. Boróczy Lajos.** Vettem s nem sokára el is fogom olvasni. — **Rapaics Romeo.** Tán valami történelmileg ismert, dicső magyar nevet választanál. Azt se hamarosan most, mert a rejtvény alakjait változtatva szeretem elibétek boesátani. — **Mérey Oszkár.** Szíves érzelmeiteket viszonzom. — **Szigeti Irén.** 15.000 körül. — **Fazekas Ida és Piroška.** A harmadikat besoroztam. — **Szolga Bálintka.** Hogyan történik az elejtett állatok kitévése: ezt a »Kis Lap«-ban előadni nem lehet, mivel töletek még nem követhetem meg azokat az ismereteket, amelyek e művészet megértéséhez szükségesek. **Míg az írha és toll-bunda kikészítése csak mesterség: a váz elkészítése a szobrászattal rokon művészet. Mi magyarok nagyra lehetünk vele, hogy a legjelesebb állat-kitémők egyike a mi hazánkia, Lendl,** akinek Budán van a műhelye. Remekeiből sokat láthatsz a kiállításnak vadászati osztályában. — **Eckhardt Juliska és Dinike.** A fecske csak nálunk részesül abban a nagy kiméletben, hogy el sem fogják, le sem lövik. Olaszországban azonban ugyancsak pusztítják s még a verébnél is is jobb ízű peccenyének tartják. A bolognai vásárcsarnokban magam is láttam vesszőre fűzve a sok feeskét, s mondhatom: nagy kelendőségnek örvendettek. — **Hanák Erzsike.** Legjobb, ha személyesen mégy oda, persze: felnőttnek a kíséretében. Szép irásodban örömmöm tellett. M. F. urat nem ismerem. — **Scherhag Misi.** Árpád az, és nem Árpád, s nem is Lénke hanem Lenke. E fogvatkozások miatt rejtvényed nem közölhető. — **Amstädter Boriska.** Hét éves kis lánytól sok, de magában kevés. Am ha így haladsz, bizonyára közölhető is fog telni téled. — **S. K.** Ismert, régi dolgok szintelen előadásban. — **Rakovszky Zsófiika.** Ugy sejttem, nem olvasod figyelemmel a »Kis Lap«-nak ezt a rovatát, melyben számolsoknak üzentem már, hogy én a sorshuzást nem igazithatom egyötök vagy másotok kedvire; valamint megüzentem azt is, hogy elégtételek az legyen, ha nevetek a megfejtők sorában foglal helyet. — **Több levélről a jövő számban.**

ROVÁS.

B. I.-nak gyűrött, piszkos papirosra írt levelét nem vehetem figyelembe.

F. b.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **díszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél-évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: **Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.**

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.